

Arrest

nr. 312 800 van 11 september 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 3 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 januari 2023 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 juni 2024.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juli 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat G. VAN DE VELDE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster, die verklaart afkomstig te zijn uit Brazilië, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij haar verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet en waarbij haar verzoek met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van diezelfde wet als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

2. De commissaris-generaal overweegt in de bestreden beslissing vooreerst dat verzoeksters gedrag onverenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming. Zo wordt erop gewezen dat uit haar verklaringen en de informatie in het administratief dossier blijkt dat zij reeds in december 2021 in België aankwam, doch pas op 24 juni 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende. Dergelijke houding van verzoekster getuigt immers allerminst van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in het Vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, quod non in casu. In het verzoekschrift ontkent verzoekster niet dat zij pas enige tijd na haar aankomst in België een beschermingsverzoek heeft ingediend. Als verschoning voor haar late asielaanvraag haalt verzoekster aan dat zij eerst nadacht over haar uiteindelijke bestemming in Europa. Voormelde argumentatie van verzoekster kan niet als afdoende verschoning worden aanvaard en kan niet vergoelijken waarom zij al die tijd heeft nagelaten om minstens een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de voorgehouden vrees die haar noopte haar land van herkomst te verlaten, dan wel die haar verhindert ernaar terug te keren. Verzoeksters laattijdige asielaanvraag vormt aldus een contra-indicatie voor de ernst van door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad reeds de ernst van de door verzoekster geschetste vrees. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen.

3. In de mate de verzoekende partij de socio-economische situatie in Brazilië aankaart, wijst de Raad erop dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat “vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

- a) de Staat;
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;
- c) niet-overheidsactoren (...).”

Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift of uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat er in Brazilië sprake zou zijn van een preciaire socio-economische en humanitaire situatie die in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat zulke situatie, die overigens nergens in het verzoekschrift wordt aangetoond, louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van een actor (zie in deze zin HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

In casu blijkt verder niet dat verzoekster in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoekster toont immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Brazilië op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Uit haar verklaringen blijkt dat zij in haar herkomstland toegang had tot het onderwijscurriculum en de arbeidsmarkt. Uit haar verklaringen blijkt dat ze een middelbare schooldiploma heeft en dat ze in Brazilië verschillende jobs uitvoerde, met name twee jaar voor een tandarts, als zelfstandig tatoeëerder, twee maanden in een brillenwinkel en zes maanden als serveerster gewerkt heeft (CGVS, p. 4, 5-6). Uit niets blijkt dat de verzoekende partij in de toekomst geen toegang meer zou hebben tot de arbeidsmarkt en of het Braziliaans onderwijscurriculum”.

Waar verzoekster in het verzoekschrift aanhaalt dat zij slachtoffer is geweest van het intra-familiaal geweld en dat zij zich omwille hiervan in een zwakke positie bevindt in de Braziliaanse maatschappij dient opnieuw verwezen te worden naar de bestreden beslissing waarin op goede gronden wordt gemotiveerd dat de door verzoekster aangehaalde feiten van intra-familiaal geweld, hoe verwerpelijk dit misbruik ook is, te ver in de tijd gesitueerd is om thans nog als vluchtmotief te kunnen worden beschouwd. Bovendien gaf verzoekster nergens in het kader van huidige procedure aan dat dit voor haar een motief was om haar herkomstland te verlaten. Daarnaast dient opgemerkt dat verzoekster reeds verschillende jaren geen contact meer heeft met haar vader en zij ook niet meer bij hem woonde (NPO, p. 3). Uit deze feiten kan dan ook bezwaarlijk bij terugkeer naar Brazilië een actuele gegronde vrees voor vervolging of een actueel reëel risico op ernstige schade worden geput

Betreffende de problemen van verzoekster met haar ex-vriendin merkt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, op dat dat deze onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen gewagen van een

vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

4. Uit niets blijkt dat er heden in Brazilië sprake is van een binnenlands of internationaal gewapend conflict zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

5. Met betrekking tot de overige documenten neergelegd door verzoekster in het kader van haar beschermingsaanvraag, voert zij geen enkel verweer tegen de motivering van de bestreden beslissing die stelt dat “Uw documenten kunnen deze vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteit en nationaliteit worden hier niet betwist” zodat deze motivering onveranderd overeind blijft.

6. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Brazilië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 25 juli 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 761 legt de eed af en tolkt Engels.

De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord.

Verzoekende partij volgt het standpunt van het CGVS en de beschikking van de Raad niet. Zij is slachtoffer van interfamiliaal geweld. De feiten deden zich voor in het verleden maar zijn wel de reden van haar vlucht. Als vrouw kent verzoekende partij een zwakke positie in de maatschappij. Ze heeft geen contact meer met haar familie. Het is het geheel van omstandigheden dat een rol speelt en mee in overweging moet worden genomen.

Verzoekende partij heeft geen vooruitzichten in haar land van herkomst en wil werken in een samenleving waar ze wordt geapprecieerd. Verder deelt ze nog mee dat haar ex-vriendin haar heeft bedreigd.

De verzoekende partij vraagt ook de terugbetaling van het rolrecht.”

5. Verzoekster brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 13 juni 2024.

5.1. Een vraag tot horen heeft als doel om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke grond(en) van de beschikking men het niet eens is en waarom. Verzoekster gaat hieraan echter volledig voorbij en blijft hiertoe volledig in gebreke.

Verzoeksters betoog ter zitting is in grote mate een herhaling van verklaringen die zij al eerder aflegde en van argumenten die zij al eerder (in haar verzoekschrift) aanhaalde, zonder dat zij echter concreet ingaat op hetgeen in de beschikking (hierover) concreet wordt vastgesteld. Daarnaast beperkt zij zich tot enkele algemene opmerkingen die ze nalaat concreet op de beschikking te betrekken.

5.2. Waar verzoekster ter zitting opwerpt dat, ofschoon die feiten zich in het verleden voordeden, de feiten van intrafamiliaal geweld waarvan zij destijds het slachtoffer werd wél de reden zijn van haar vlucht, vindt dit nergens steun in en stemt dit allerminst overeen met haar eerdere verklaringen.

Immers, noch tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, waar zij die feiten van intrafamiliaal geweld zelfs totaal onvermeld liet, noch tijdens het persoonlijk onderhoud nadien op het Commissariaat-generaal gaf verzoekster aan of enigszins te kennen dat die feiten een van de redenen dan wel de reden zou zijn van haar vertrek uit haar land van herkomst Brazilië.

Verzoekster haalde daarentegen die bewuste feiten van seksueel misbruik, ofschoon zij tijdens haar gehoren veelvuldig uitdrukkelijk werd gevraagd alle feiten te vermelden die aan de basis liggen van haar vertrek uit Brazilië, nooit aan als reden van haar vertrek.

Dat verzoekster die bewuste feiten ter zitting plots wel als reden van vertrek aanduidt, is, gelet op het voorgaande, allerminst ernstig.

Bovendien wijzigt dit niets aan de vaststelling dat, zo blijkt uit verzoeksters eerdere verklaringen op het CGVS, dat die feiten van intra-familiaal geweld vanwege haar vader zich zouden hebben voorgedaan van haar tiende tot veertiende levensjaar (NPO, p. 6). Verzoekster verliet Brazilië pas vele jaren later toen zij eenentwintig was. Die feiten van intrafamiliaal geweld, die dus van minstens 6 jaar voor verzoeksters vertrek uit Brazilië (zouden) dateren, kunnen aldus geenszins als aanleiding, laat staan directe vluchtaanleiding van verzoekster worden beschouwd, zoals eerder al in de beschikking werd vastgesteld.

Verzoekster kan derhalve, gelet op het voorgaande, allerminst overtuigen in haar argumentatie ter zitting dat die feiten wél de reden zouden zijn van haar vlucht uit Brazilië. Hieraan wordt nog toegevoegd dat verzoekster die feiten, die dus van jarenlang geleden dateren, ook nooit aanhaalde waarom zij heden een terugkeer naar Brazilië vreest. In dit verband wordt nog aangestipt en benadrukt de Raad dat verzoekster ter zitting expliciet aangeeft heden geen contact meer te hebben met haar familie, waaronder dus haar vader die zovele jaren geleden die feiten van intrafamiliaal geweld zou hebben gepleegd.

De vaststelling in de beschikking dat uit die feiten van intrafamiliaal geweld bezwaarlijk een actuele vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een actueel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Brazilië kan worden geput, blijft aldus onverminderd overeind. Verzoekster brengt ter zitting geen concrete en dienstige elementen bij die hierover anders doen oordelen.

5.3. Verzoekster merkt voorts ter zitting zeer algemeen op dat haar ex-vriendin haar heeft bedreigd, doch ze gaat niet in op en laat alzo na een ander licht te werpen op de grond in de beschikking dat die verklaarde problemen met haar ex-vriendin onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen gewagen van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

5.4. De grond in de beschikking, in punt 2, dat haar houding, en meer bepaald haar extreem laattijdige asielaanvraag, geenszins van een nood aan internationale bescherming getuigt, laat verzoekster geheel ongemoeid ter zitting. Deze blijft derhalve geheel gehandhaafd.

5.5. Verzoekster beperkt zich voor het overige tot enkele zeer algemene opmerkingen, zoals dat zij als vrouw een zwakke positie in de maatschappij kent, dat zij geen vooruitzichten heeft in haar land van herkomst en wil werken in een samenleving waar zij wordt geapprecieerd, en dat het geheel van de omstandigheden is dat een rol speelt en mee in overweging moet worden genomen, zonder dat zij deze echter enigszins betreft op de gronden van de beschikking. Verzoekster doet hiermee dan ook geen afbreuk aan de in de beschikking gedane vaststellingen en maakt met zulke algemene opmerkingen geen nood aan internationale bescherming *in concreto* aannemelijk. Ten overvloede wordt eraan herinnerd dat, zoals in de beschikking op basis van verzoeksters eerdere verklaringen wordt opgemerkt, verzoekster in Brazilië toegang had tot de arbeidsmarkt en zij er verschillende jobs uitvoerde. Zo werkte zij een aantal jaar voor een tandarts, als zelfstandig tatoeëerder, in een brillenwinkel en als serveerster. Uit niets blijkt, zo weze herhaald, en verzoekster toont niet aan dat zij bij terugkeer naar Brazilië er geen toegang meer zou hebben tot de

arbeidsmarkt. Dat verzoekster geen contact meer zou hebben met haar familie in Brazilië kan uiteraard niet weerhouden worden als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade.

5.6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 13 juni 2024 opgenomen grond. Verzoekster toont niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade in geval van terugkeer naar Brazilië.

6. Kosten

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,	kamervoorzitter
---------------	-----------------

M. DENYS,	griffier
-----------	----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

M. DENYS

M. RYCKASEYS